

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou v právní věci

žalobce: J. H.,
zastoupený JUDr. Radkem Bechyně, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 02 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. května 2019, č. j. KUKHK-8903/DS/2019/DV-2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Vrchlabí, č. j. PD/16477/2017/OD-VR/KAR ze dne 24. 1. 2019, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších

předpisů, a proto mu byla podle § 125c odst. 5 písm. d) téhož zákona, uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč.

2. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 8. 11. 2017 v 15.14 hod., na silnici II/295, u čp. 128, ve směru jízdy na obec Studenec, v obci Dolní Branná, okr. Trutnov, řídil osobní automobil. Při jízdě bylo vozidlo zaměřeno pomocí laserového měřiče rychlosti LaserCam4 (dále jen „radar“), přičemž byla naměřena rychlost vozidla 95 km/h, při zvážení možné odchylky radaru ± 3 km/h byla rychlost vozidla stanovena na 92 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy vozidla v obci 50 km/h o 42 km/h a porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce napadl shora uvedené rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou.
4. Předně žalobce namítal nedostatečné zjištění stavu věci a opomenuté důkazy. Ze strany žalobce bylo navrženo provedení místního šetření, které by nepochybně napomohlo k přesnému zajištění místa spáchání přestupku, které má v tomto případě své opodstatnění. V rozhodnutí je uvedeno, že přestupek byl spáchán na silnici II/295, u čp. 128, ve směru jízdy na obec Studenec, v obci Dolní Branná, když se v tomto případě jedná o lokalitu bez signifikantní zástavby, se tento popis jeví jako nedostačující a vzniká tedy logická pochybnost o tom, kde měl být údajný přestupek spáchán. S ohledem na skutečnost, že místo není jakýmkoli způsobem upřesněno v žádné části rozhodnutí, vyvstává otázka, zda bylo vůbec řádně a přesně zajištěno již prvoinstančním správním orgánem. Žalobce považuje přesné zjištění místa za stěžejní i s ohledem na následné prokazování materiálního znaku spáchaného přestupkového jednání.
5. Neprokázání materiálních znaků daného jednání pak žalobce namítal jako druhou žalobní námitku. V celém napadeném rozhodnutí není konstatováno, koho žalobce svým jednáním ohrozil. Přesné zjištění místa považuje žalobce v souvislosti s materiálním znakem přestupku za klíčové, kdy v místě kde měl být přestupek spáchán, se jedná o rovný přehledný úsek komunikace. Zde tedy vzniká pochybnost o ohrožení jakéhokoli veřejného zájmu či konkrétních osob, kdy naměřená rychlost v místě mimo zástavbu a na přehledném rovném úseku není zjevně nepřiměřenou. Žalobce dále tvrdil, že provoz musel odpovídat možností jet vyšší rychlostí než je maximální povolená bez ohrožení jiných účastníků silničního provozu, neboť nikde není zmíněno, že by žalobce předjížděl jiná vozidla, kdy zcela jistě většina účastníků silničního provozu dodržuje nejvyšší povolenou rychlost, by byl žalobce nucen takovouto rychlostí předjíždět jiná vozidla. Lze se tedy domnívat, že i když žalobce po formální stránce přestupek spáchal, ovšem nebylo mu prokázáno, že by svým jednáním kohokoli ohrozil. Pro uznání vinným za přestupek musí ovšem správní orgán prokázat naplnění obou těchto znaků přestupkového jednání. Tedy znaky formální i materiální. K tomuto ovšem ze strany správních orgánů nedošlo.
6. Závěrem žalobce navrhl zrušit žalované rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření zrekapituloval průběh správního řízení a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce žalobce byl do spisové dokumentace

v odvolacím řízení doplněn plánek se zakreslením pozemní komunikace s vyznačením přesného místa, kde stála policejní hlídka měřící projíždějící vozidlo. Žalobce svým jednáním naplnil všechny znaky přestupku a žalovaný se plně ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně uvedeným v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí na str. 4-6.

8. Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným, (a ničím nevyvráceným), skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.
9. Žalobu navrhl jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). O věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť byly splněny podmínky ust. § 51 s.ř.s.
11. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 4. 12. 2017 bylo Městskému úřadu Vrchlabí doručeno Oznámení o přestupku s tím, že žalobce měl dne 8. 11. 2017 v 15:14 hodin v obci Dolní Branná, na sil. Č. II/295, u č.p. 128 ve směru jízdy na Studenec překročit v místě nejvyšší povolenou rychlost o 42 km/h. Záznam z policejní kontroly byl řidičem (žalobcem) podepsán bez dalšího vyjádření. Součástí spisu je též úřední záznam a záznam o přestupku pořízený silničním laserovým rychloměrem LaserCam4, vč. snímku z rychloměru a fotodokumentace žalobce. Dále je ve správním spisu založen Ověřovací list č. 8012-OL-70141-17 silničního laserového rychloměru LaserCam4, s dobou platnosti do 4. 4. 2018, a potvrzení o proškolení policistů k provádění měření. Správní orgán v řízení doplnil správní spis též o plánec místa měření.
12. Z protokolu o ústním jednání ze dne 28. 3. 2018 se soud seznámil s výpověďmi svědků, zasahujících policistů. Policista pprap. M. J. k věci uvedl, že do rychloměru zadal stanoviště jako II/295, okr. Trutnov, neboť je pro nastavení místa měření omezený počet znaků. S radarem stál v křižovatce, kde cesta vede k zemědělskému objektu a měřil rovinu směrem k restauraci Na Kovárně, vozidla jela směrem k němu. Policista pprap. P. B. k věci vypověděl, že měřící zařízení obsluhoval kolega, stanoviště bylo u odbočky k zemědělskému družstvu.
13. K ústnímu jednání se žalobce ani jeho advokát nedostavili.
14. Ve správním spisu je dále záznam z minikamery policisty pprap. J., kterou měl umístěnou na uniformě. Ze záznamu je zřejmé, že řidič se chová slušně, k věci nemá námitek. K dotazu na vyjádření řidič odpovídá ve smyslu, že se nemá jak vyjádřit, že to udělal.
15. Dne 24. 1. 2019 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí (poté, co první bylo zrušeno odvolacím orgánem), kterým uznal žalobce vinným z přestupku. Pokud jde o materiální stránku přestupku, tou se správní orgán I. stupně zabýval na str. 5 odůvodnění, kde mimo jiné uvedl, že *„Zákon o provozu na pozemních komunikacích samozřejmě nemá ustanovení spojené s materiální stránkou přestupku souvisejících s překročením nejvyšší dovolené rychlosti. Má však ustanovení o nejvyšší dovolené rychlosti jízdy, které obviněný*

vůbec nerespektoval, když jeho rychlost byla o více jak 40 km/h vyšší. Skutkové podstaty přestupků jsou koncipovány tak, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla takový, že zakládá důvodné podezření spáchání přestupku.“ Dále se vyjádřil k preventivní funkci zákona, nutnosti respektování pravidel silničního provozu i charakteru dané skutkové podstaty. Pokud jde o místo měření, tím se zabýval na str. 6.

16. Odvolací orgán vydal dne 6. 5. 2019 napadené rozhodnutí. K materiálnímu znaku přestupku se vyjádřil na str. 6 tak, že *„neshledal pochybení, tak jak je popisuje odvolatel v doplnění odvolání a ztotožňuje se s odůvodněním naplnění materiálního znaku přestupku se správním orgánem I. stupně“*.
17. Krajský soud na úvod předesílá, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně i odvolacího správního orgánu (žalovaného) tvoří jeden celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, čj. 1 As 165/2018-40). Povinností žalovaného tak není opisovat veškerý obsah z rozhodnutí prvoinstančního, tedy pokud žalobce uvádí, že v napadeném rozhodnutí není konstatováno, koho žalobce svým jednáním ohrozil, nejedná se o vadu rozhodnutí, neboť se s touto skutečností vypořádává již správní orgán I. stupně. Nad to je nutno konstatovat, že oba správní orgány žalobci dostatečně vysvětlily charakter skutkové podstaty, který nespočívá přímo v ohrožení konkrétních osob či jiných účastníků dopravního provozu, ale již v samotném ohrožení daným jednáním.
18. První námitkou žalobce je nedostatečné určení místa spáchání přestupku. To je v napadeném rozhodnutí specifikováno jako *„na silnici II/295, u čp. 128, ve směru jízdy na obec Studenec, v obci Dolní Branná, okr. Trutnov“*. Požadavky na konkretizaci místa spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti specifikoval NSS tak, že *„nelze požadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. [...] V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsán ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným“* (viz rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2015, čj. 9 As 291/2014-39). Krajský soud konstatuje, že ani z výroku rozhodnutí správních orgánů ani ze správního spisu žádná nejednoznačnost místa spáchání přestupku neplyne. Specifikace místa měření též číslem popisným je dostatečná zvláště tehdy, není-li pochyb o tom, že v dané obci je budova s tímto čp. pouze jediná; o takový případ se nepochybně v projednávané věci jedná. Správní orgány náležitě určily i směr jízdy vozidla, ze kterého vyplývá, že vozidlo bylo měřeno průjezdem obcí, nikoli ani při bezprostředním vjetí za značku označující obec. Výrok rozhodnutí je dostatečně určitý tak, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným. Popis skutku obsahuje nejen samotné místo jeho spáchání (číslo silnice, dominantní objekt), ale i zcela přesný časový údaj označující, kdy byl skutek spáchán, a informaci o maximální povolené rychlosti v měřeném úseku. Rovněž z plánů místa měření založených ve správním spisu je dostatečně zřejmé, kde k měření došlo. Svědecké výpovědi policistů místo měření jen potvrzují, když oba policisté popsali, kde bylo měřicí zařízení umístěno. Žalobce při komunikaci s policistou neuváděl žádné pochybnosti o místě měření, ba právě naopak směrem k policistovi své zavinění potvrdil.
19. Krajský soud se proto neztotožnil s tím, že by provedení místního šetření mělo v tomto případě své opodstatnění, jak tvrdí žalobce. Ba právě naopak by se ve věci jednalo o důkaz nadbytečný a zatěžující řízení, když byla křižovatka, na které k měření došlo,

označena jednak výpovědí policistů, jednak označená v plánu založeným ve spisu. Zmíněny byly i signifikantní body (zemědělské družstvo, restaurace Na Kovárně), podle nichž již nelze mít pochybnosti o skutečném místě měření. Procesní obrana žalobce v tomto případě nebyla ani hypoteticky způsobila otřást skutkovým stavem, jak byl zjištěn pomocí těch důkazů, jež byly v řízení provedeny (srov. k obdobné situaci rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, čj. 6 As 25/2013-23, nebo ze dne 2. 8. 2017, čj. 6 As 152/2017-27), a proto se o opomenutý důkaz nejedná.

20. Žalobce s místem spáchání přestupku de facto spojil i druhou žalobní námitku, totiž nedostatečně odůvodněnou materiální stránku deliktu. K tvrzení žalobce, že po komunikaci nejela jiná vozidla a že svoji jízdou nikoho neohrozil, zdejší soud odkazuje na závěry rozsudku č. j. 1 As 237/2015 - 31 ze dne 17. 2. 2016, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: *„Materiální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v podobě zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení. Proto se trestá již samotné překročení maximální povolené rychlosti ohrožující bezpečnost okolních osob, i když zrovna není způsobena žádná nehoda.“* Nejvyšší správní soud dále opakovaně judikuje (rozsudek ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45, rozsudek ze dne 6. 1. 2012, čj. 5 As 106/2011-77, a rozsudek ze dne 27. 9. 2012, čj. 1 As 118/2012-23), že až *„pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“* Z právě uvedeného vyplývá, že korekce přes materiální stránku přestupku je vyhrazena jen případům výjimečným, s mimořádně nízkou škodlivostí pro společnost.
21. Objektivní stránka daného přestupku nespočívá, jak žalobce mylně uvádí, v porušení nebo ohrožení zájmu společnosti na ochraně lidského života, zdraví a majetku, nýbrž již v porušení nebo ohrožení zájmu společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Tato bezpečnost a plynulost silničního provozu je pak upravena v zákoně o silničním provozu. Žalobce se svými úvahami přesouvá do skutkové podstaty jiného, než konkrétně řešeného přestupkového jednání. Soud proto považuje za důležité zdůraznit, že druhovým objektem všech dopravních přestupků je již samotná bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Nicméně tentýž výklad učinily již správní orgány ve svých rozhodnutích (zejm. pak správní orgán I. stupně).
22. V obci zákon stanoví maximální rychlost 50 km/hod. (§ 18 odst. 4 zákona o provozu na silničních komunikacích) a z ničeho nevyplývá, že by tomu v posuzované věci bylo jinak. To, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 42 km/h, bylo řádně zadokumentováno v oznámení přestupku Policie ČR, DI Trutnov a předloženém spisovém materiálu, včetně fotodokumentace. Silniční laserový rychloměr LaserCam4 byl ověřen v souladu se zákonem č. 505/1990 Sb., o metrologii a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze.
23. Tvrzení žalobce, že provoz musel odpovídat možností jet vyšší rychlostí než je maximální povolená bez ohrožení jiných účastníků silničního provozu, je irelevantní. Je zřejmé, že limity dané pro maximální povolenou rychlost nejsou variabilní podle aktuální situace v daném místě a čase, nicméně dávají účastníkům silničního provozu záruku spolehnouti se na plynulost provozu a neohrožení jinými řidiči (čehož ostatně i

sám žalobce využívá, odkazuje-li v žalobě na to, že většina účastníků silničního provozu dodržuje nejvyšší povolenou rychlost). Žalobce si tak sám odporuje, pokud tvrdí, že v místě lze ‚beztravně‘ jet vyšší než povolenou rychlostí, ale vzápětí argumentuje tím, že pokud by byla na komunikaci jiná vozidla, bylo by nutné vycházet z premisy, že tato jedou maximálně povolenou rychlostí. To, že provoz odpovídá i vyšší než maximální povolené rychlosti neznamena absenci materiální stránky přestupku, neboť v žádném případě nejde o tak významnou skutečnost (když reálně je jistě takových situací mnoho), aby snižovala důležitost zákonných limitů.

24. V právě projednávaném případě se přestupkové jednání odehrálo v běžnou (ba dokonce frekventovanou odpolední) denní dobu a překročení rychlosti nebylo nikterak nízké. Krajský soud neshledal v daném případě žádné okolnosti, které by nebezpečnost příslušného jednání snižovaly natolik, že by materiální znak naplněn nebyl. Skutková podstata přestupku byla naplněna způsobem obvyklým. Správní orgán se dostatečně zabýval odůvodněním naplnění materiální stránky přestupku. Sám žalobce vychází z toho, že po formální stránce přestupek spáchal, ovšem nebylo mu prokázáno, že by svým jednáním kohokoli ohrozil. Jak již soud výše vyložil, k naplnění skutkové podstaty přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti není vyžadováno ohrožení jiných osob.
25. Nejvyšší správní soud se vyjádřil v usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71, č. 3577/2017 Sb. NSS tak, že při přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zjišťovat, zda správní orgány dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Klíčové pro řízení o přestupku je, zda správní orgány opatří takovou sadu důkazů, z níž lze po jejich řádném zhodnocení učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění. Pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti je zpravidla dostatečné vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního radarového rychloměru (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56, ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 – 36 či ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 – 33). Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého jednotlivého případu, uvedená kombinace podkladů v zásadě poskytne dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
26. Krajský soud uzavírá, že ze spisové dokumentace je zřejmé, že žalovaný přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí v plném rozsahu. Všechny listiny ve správním spisu jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tak přisvědčil žalovanému v tom, že takto zjištěný skutkový stav byl dostatečný a nevzbuzoval žádné důvodné pochybnosti. Žádné z uvedených námitek žalobce tedy přisvědčit nemohl.

V. Závěr a náklady řízení

27. S ohledem na shora uvedené skutečnosti krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

28. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 17. prosince 2020

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně